

Včely a sršně

V jedné malé vesničce žil včelař se svou ženou v domečku na kopci. Každé ráno, jakmile se slunce dotklo paprsky země, vydal se do zahrady. Tam stál velký včelí úl.

Dnes jako každé ráno zamířil do zahrady ke svému úlu. Něco ale bylo špatně. Neslyšel ani bzučení včel, ani žádná z nich nepoletovala sem a tam z květu na květ, jako tomu vždy bývávalo.

„To jsem ještě jakživ neviděl, aby bylo v úlu takhle ticho,“ podivil se včelař. A mezitím, co se snažil přijít na to, co se stalo, měly včelky jiné starosti.

„Co budeme dělat?“ řekla jedna a zaúpěla. Sršni napadli jejich hnízdo a nejedné včelce z toho šla hlava kolem. „Musíme to říct královně,“ rozhodla druhá a napružila tykadla. Všechny její soudružky medařky začaly přikyvovat, a tak se vydaly za včelí královnou, aby si postěžovaly.

„Královno! Královno!“ křičely jedna přes druhou. „Sršni nám zabíjí naše sestry!“

„Musíme zachovat klid,“ řekla moudrá vůdkyně včel. „Nesmíme dělat ukvapené závěry. Svoláme včelí konferenci a uvidíme, co mají ke své obhajobě.“ Pak pokynula žihadlem a včelky se rozletěly všude možně po úlu, aby zařídily, co bylo potřeba. Konference s královnou přeci není jen tak.

Zanedlouho všechny zase stály v plném pozoru a rudly vzteky. „Provinili jste se zločinem!“ křičela po nich jedna. „Do medové pasti s vámi!“ na to druhá. Sršni se ale nezalekli. V mžiku se vrhli po včelkách, které honem honem pospíchaly bránit svou královnou. Bylo jim to ale málo platné. Se sršní silou se nedokázaly srovnávat.

A tak se sršni radovali, že už nebudou nadále v pozadí za včelami, které si člověk tak hýčkal. Ale to své oslavy příliš ukvapili. Jejich žárlivost a touha po pozornosti je dohnala až do okamžiku, kdy jim lidé začali vypalovat hnízda, aby uchránili své včelstvo.

Mnohdy nám naše vlastní žárlivost přinese zkázu, kterou bychom přáli někomu jinému. **Inu, kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.**

Aneta Roušarová

9. třída

ZŠ Ronov nad Doubravou, Chittussiho nám. 153, 538 42